

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mpkf.35.132/2020/2.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a **B.B.P.** elnök által képviselt **felperes (Cím)** kérelmezőnek a Pál és Kozma Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Kozma Anna, **Cím**) által képviselt **alperes (Cím)** kérelmezett ellen konzultációs jog megsértésének megállapítása iránt indított nemperes ügyében a Fővárosi Törvényszék 5.Mpk.75.137/2020/6. számú végzése ellen a kérelmezett 7. sorszámú fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A le nem rótt 9.000 (kilencezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

- [1] Az elsőfokú bíróság a 2020. október 21. napján kelt 5.Mpk.75.137/2020/6. számú végzésével megállapította, hogy a kérelmezett a 2020. szeptember 29-én megtartott konzultáció során megsértette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 233. §-ban meghatározott konzultáció szabályait. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 10.500 forint eljárási illetéket az állam viseli.
- [2] Az elsőfokú végzés indokolása szerint a kérelmező tudomására jutott, hogy a kérelmezett a kérelmezőnél (helyesen: az **O.M.-nál**) végezhető, önkéntes, karitatív munkát kötelezővé tette, ezért a 2020. szeptember 23-án kelt levelében konzultációt kezdeményezett. A 2020. szeptember 29-én megtartott konzultáción a kérelmezett képviselőjében dr. **K.Zs.** humánerőforrás-gazdálkodási osztályvezető járt el.
- [3] Az elsőfokú bíróság a kérelmező kérelmét alaposnak találta. Rögzítette, hogy a konzultáció az Mt. 233. § (1) bekezdésének b) pontjából következően alapvetően a felek közötti véleménycserét, párbeszédet szolgálja, melynek keretében a felek egyeztetik, rögzítik az álláspontjukat. Az Mt. 233. § (2) bekezdésének b) és c) pontja alapján a törvény megkülönbözteti a közvetlen, személyes véleménycserét az érdemi tárgyalástól. Az Mt. 233. § (2) bekezdése a konzultáció lefolytatásának céljaként a megállapodás megkötését jelöli meg. Minderre tekintettel megállapította, hogy az érdemi tárgyalás nem pusztán véleménycserét, párbeszédet takar, hiszen ezt a követelményt az Mt. 233. § (2) bekezdés b) pont már tartalmazza. Azt is szükséges figyelembe venni, hogy a konzultációt az Mt. 233. § (2) bekezdése alapján a megállapodás megkötése érdekében szükséges folytatni. Ebből következően a konzultáció alapvető célja a véleménycserén felül a megállapodás megkötése is, amit csak döntési jogkörrel rendelkező személy köthet. A felek között nem volt vitatott, hogy a kérelmezett képviselőjeként eljáró humánerőforrás-gazdálkodási osztályvezető döntéshozatalra nem volt jogosult, ezért a kérelmezett megszegte az Mt. 233. §-ában meghatározott konzultáció szabályait.

- [4] A végzés ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú végzés megváltoztatását és a kérelmező kérelmének elutasítását, továbbá perköltség megállapítását kérte. Álláspontja szerint az Mt. 233. § (2) bekezdésében megfogalmazott érdemi tárgyalásra vonatkozó kötelezettség nem azt jelenti, hogy a konzultációban részt vevő felek képviselőik útján azonnali döntéshozatalra lennének kötelesek. A kérelmezett részéről a humánerőforrás-gazdálkodási osztályvezető, dr. **K.Zs.** vett részt, ezzel a munkáltató biztosította a konzultáció szabályszerű lefolytatását, a megfelelő képviselőt, a közvetlen személyes véleménycserét, az érdemi tárgyalást. Rögzítette, hogy az Mt. egyáltalán nem tesz különbséget a konzultáció és az érdemi tárgyalás között, a konzultáció nem más, mint a felek közötti párbeszéd, véleménycsere és ennek a konzultációnak a lefolytatását illetően fogalmaz meg az Mt. 233. § (2) bekezdése feltételeket.
- [5] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem is vizsgálta azt a tényt, hogy egyáltalán szükség volt-e bármiféle döntés meghozatalára a konzultáció során, a kérelmező tett-e megállapodás iránti, vagy bármilyen olyan javaslatot, amelyet illetően a kérelmezett képviselőjének, dr. **K.Zs.-nak** döntést kellett volna hoznia. Ennek hiányában érdektelen, hogy a kérelmezett részéről olyan személy vett részt a konzultáción, akinek döntési joga nem volt. Az elsőfokú bíróság továbbá a jogértelmezése ellenére azt nem vizsgálta, hogy a kérelmező szakszervezet részéről eljáró **B.B.P.** rendelkezett-e és mi fajta döntési jogosultsággal a konzultáció alapkérdésében arra, hogy érdemi tárgyalást folytasson és megállapodást kössön. Utalt arra, hogy a szakszervezet elnöke sem a saját véleményét képviseli, hanem a tagság érdekében és felhatalmazása alapján kell eljárjon.
- [6] A kérelmező a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a kérelmezett hosszú ideje nem hajlandó eleget tenni az együttműködési kötelezettségének.
- [7] A fellebbezés nem alapos.
- [8] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényeket a rendelkezésre álló iratok alapján helyesen állapította meg és egyetértett az abból levont jogi következtetésével is.
- [9] A kérelmezett helyesen hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a jogszabály alapján nincs tartalmi különbség a párbeszéd, a véleménycsere, a konzultáció és az érdemi tárgyalás között. A bírói gyakorlat szerint a szakszervezet és a munkáltató közötti véleménycsere, párbeszéd konzultációnak minősül (Kúria Mfv.I.10552/2016/8.). Ebből azonban nem következik, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabály ellenére állapította meg, hogy a konzultáción csak döntési jogkörrel rendelkező személy vehet részt.
- [10] Az Mt. 233. § (2) bekezdésének a) pontja értelmében a konzultációt a megállapodás érdekében, a kezdeményezésben megjelölt célnak megfelelően oly módon kell lefolytatni, hogy biztosított legyen a felek megfelelő képviselője. A Kúria az Mfv. II. 10.683/2013/4. számú végzésében kifejtette, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 164. § (1) bekezdése alapján a nemperes eljárásban a kérelmezőnek kell bizonyítania azt, hogy az Mt. 233. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti konzultáció lefolytatásánál az Mt. 233. § (2)-(3) bekezdésében foglaltak sérültek, nem került sor érdemi tárgyalásra, a kérelmezett képviselője nem volt megfelelő és az intézkedés végrehajtásának felfüggesztésére nem került sor. A jelen eljárásban azonban a kérelmezett sem tette vitássá, hogy a konzultáción jelen lévő képviselője nem rendelkezett döntési jogosultsággal, csak arra hivatkozott, hogy a konzultáció nem jelent azonnali döntéshozatali kötelezettséget, és a kifogásolt esetben nem is merült fel olyan javaslat, amiről döntenit kellett volna, ezért a döntési jogkör hiányának nem volt jelentősége. A Kúria hivatkozott eljárása során kifejtettek szerint a

konzultáció rendeltetése, hogy a szociális partnerek megfelelő képviselet mellett érdemi véleménycserét folytathassanak, és ahhoz, hogy ez a jogintézmény a szerepét ténylegesen betöltse, megfelelő előkészítés, az időpont gondos meghatározása és megfelelő döntési jogosultsággal rendelkező képviselet szükséges. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság jelen eljárásban helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmezett azzal a magatartásával, hogy a konzultáción a döntési jogkörrel nem rendelkező humánerőforrás-gazdálkodási osztályvezető útján vett részt, megszegte az Mt. 233.§-ában meghatározott konzultáció szabályait. Mivel a megfelelő döntési jogkörrel rendelkező képviselő hiányában nem volt lehetőség arra, hogy a felek érdemi véleménycserét folytassanak, ezért nem volt jelentősége annak, hogy a konzultáció során felmerült-e valódi döntést igénylő javaslat.

- [11] A másodfokú bíróság egyebekben a kérelmezett fellebbezésével kapcsolatosan rámutat, az elsőfokú bíróság kérelem hiányában helyesen mellőzte annak a vizsgálatát, hogy a kérelmező a konzultáció szabályait megtartotta-e, a részéről eljáró **B.B.P.** rendelkezett-e megfelelő döntési jogkörrel.
- [12] A másodfokú bíróság a fentiek alapján az elsőfokú bíróság végzését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) 389. §-a és 383. § (1)-(2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [13] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján mellőzte a perköltségről való rendelkezést, mivel a pernyertes kérelmező költségigénnyel nem élt. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 47. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam terhén marad, figyelemmel a kérelmezettnek az Itv. 5.§ (1) bekezdésének c) pontja szerinti személyes illetékmentességére.

Budapest, 2020. december 1.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Asbóth Balázs s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró